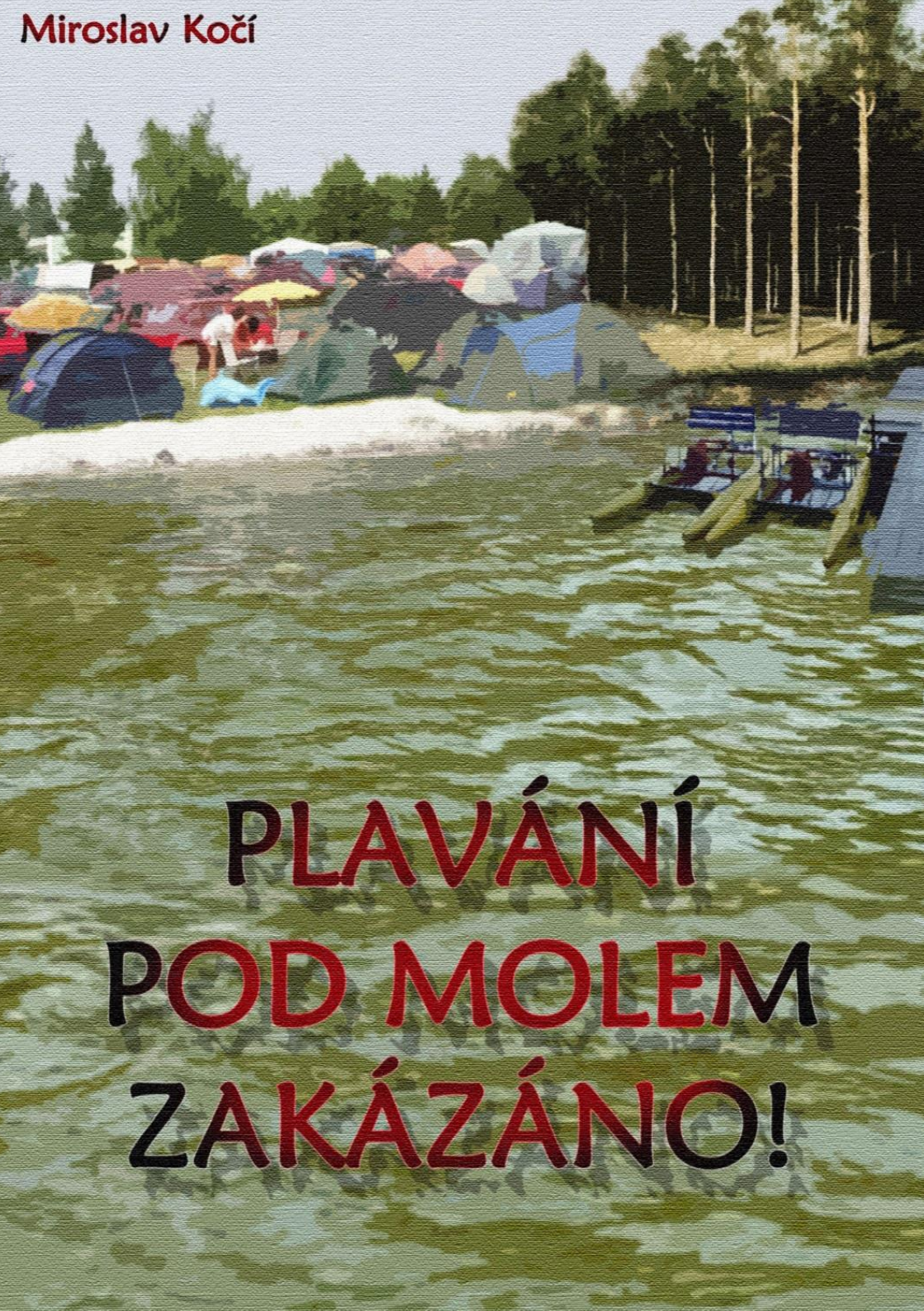

Miroslav Kočí

**PLAVÁNÍ
POD MOLEM
ZAKÁZÁNO!**

Miroslav Kočí

**PLAVÁNÍ POD MOLEM
ZAKÁZÁNO!**

Obsah

I.....	4
II.....	14
III.....	25
IV.....	39
V.....	50
VI.....	62
VII.....	73
VIII.....	87
IX.....	101
X.....	117
XI.....	131
XII.....	145
XIII.....	158
XIV.....	173
COPYRIGHT.....	190

I.

Bezdomovec zklamaně bouchnul víkem prázdné popelnice, hejno poplašených holubů se vneslo do výšin a sídlištěm se rozezněl nadšený jekot dětí opouštějících školu s vysvědčením v ruce. Teplý slunečný den skýtal různé efekty vážící se k tomuto období. Směs hudebních žánrů z audio zařízení na balkónech, typické aroma linoucí se od popelnicových stanovišť, trávnický více hnědé než zelené, na něž se odváží vstoupit jen psi a malé děti, předzahrádky výčepů, kde nelze urvat volné místo, výživný odér v MHD, či maminky na mateřské bojující na dětském hřišti s rozjívenými školáky o volná místa na houpacích, aby ukonejšily své plačící ratolesti. Městské dusno kulminovalo před tím, než se naplno rozjede letní sezóna a panelákový papiňák uvolní svůj přetlak. Ten doléhal i na rodinu Mrázkových, krčící se v malém bytě o třech místnostech s příslušenstvím, dvěma dětmi a psem.

Otec Václav Mrázek, chlápek menší postavy s hnědými prořídlymi vlasy, jemuž nikdo v okolí neřekl jinak než malej Venca, se ve svých jedenačtyřiceti letech dopracoval k pozici skladníka potravin, na níž před dvaceti lety začínal. Jeho profesní ambice se rovnaly nule, neboť jediný pracovní den, který uznával, byl den výplatní. Zbytek považoval za ztrátu času. Venca byl domácí kutil a „dílnu“ měl roztahanou snad po celém bytě, nejvíc v kuchyni. Jediný prostor, který z bezpečnostních důvodů nechával volný, byl přístup ke skříni s elektro jističi a k lednici. K jeho největším kutilským počínům patřil přenosný chladič piva bez potřeby pevného

elektrického připojení, víceúčelové křeslo nabízející šestadvacet různých poloh, dveře od špajzu otevírající se automaticky na heslo „hlad“ a dvě zrzavé děti – jedenáctiletý Ládík a pětiletá Ivanka.

Matka Božena Mrázková byla poslušná manželka, ctící svého o dva roky staršího muže tak přiměřeně, jak se sluší na ženu s o něco málo nižším příjmem, než má její choť. Byla o trochu menší než on a o trochu korpulentnější. Měla zrzavé vlasy a hnědé oči, a i když chodila nalíčená a upravená, Mrázek nemusel mít strach, že by ho mohla ohrozit nějaká mužská konkurence. Zaměstnána byla jako ficka v závodní kuchyni, a pokud se vzhledem k této pozici dá hovořit o dosažených cílech, pak posun od mytí nádobí ke krájení masa a zeleniny zaváněl lehkým kariérismem.

„Jaký bylo vysvědčení, Ládínku?“ otázala se příchozího synátora, přestože o sestavě známek na této školní listině věděla už tak nějak dopředu. Po celodenní přípravě na dovolenou pod stanem to bylo alespoň nějaké vytržení z dlouhotrvajícího ticha.

„Říkám ti už asi po tisíci, abys mi neříkala Ládínku, že to nesnáším. Nejsem Smolík,“ čertil se synek, na svůj věk lehce nadprůměrně inteligentní. Lásku i peníze rodičů uměl patřičně využívat k vlastnímu prospěchu. Při životní úrovni rodiny více tu lásku. Z domu se téměř nehnul bez tabletu a herních aplikací, které však zaměstnávaly spíše hlavu, než prsty aktivující spoušť kulometu k bezuzdnému vybíjení virtuálních protivníků.

Hlava rodiny se cestou z práce zastavila ve školce pro dcerku, poslední z dětí čekajících na vyzvednutí. Ivančina školka, jako většina ostatních, končila dříve než zaměstnání běžného člověka a Mrázkovi nešlo nikdy do hlavy, jak to ti ostatní rodiče dělají, že Ivanka ve školce vždycky zbyde bezkonkurenčně poslední. Učitelky pak na něj koukají jako na krkavčího otce, co jim úmyslně nechává svoje dítě na krku co nejdéle a krátí jim tak jejich volné odpoledne.

„Tati, ten zub už se mi kejve dost,“ postěžovala si Ivanka a jazykem si několikrát přejela po uvolněné dolní jedničce.

„Neboj, doma ho vytrhneme. Mám na to jeden dobrej fígl,“ prsil se otec.

Za normálních okolností by se dcera rozbřečela, ale tak moc se těšila na čtrnáctidenní stanování v kempu, že to v ní přebilo strach z bolesti.

„Tak jaký byly známky, synu?“ zjišťoval otec už ve dveřích.

„Dyť to víte, ne?“ zabrblal ten znuděně a zdvihl své hnědé oči ke stropu.

„Ptám se, jaký byly známky, a chci jasnou a zřetelnou odpověď,“ stál si na svém otec.

„No tři dvojky, ne přece,“ řekl bez zájmu Ladislav.

„Není to špatný, ale s těma dvojkama budeš muset příští rok něco udělat,“ zvedl důležitě obočí Mrázek, přestože sám ve škole proplouval, jak se dalo a bylo mu úplně jedno, jestli v českých zemích vládli Přemyslovci, nebo obratlovci.

Svojí ženu nechal v klidu dál prát, žehlit a balit a šel hledat nafukovací člun. Sice tvrdil, že pro děti, ale lpěl na něm víc než ony. Po jeho nalezení a zkušebním nafouknutí zjistil, že člun poněkud uchází.

„Synu, dcero, člun uchází! Budeme si muset půjčit jiný,“ vyrušil Mrázek syna od tabletu a dcerku od převlékání barbíny.

„Tak ho slep, ne?“ prohodil syn.

„Lepení nemám a teď ho nikde shánět nebudu. Skoč nahoru k Tupým, jestli by nám nepůjčili svůj. Nedávno jsem viděl jejich děti, že si podobnej nesly,“ přikázal otec.

„Ježíši, proč musím jít zrovna já a zrovna k takovejmu blbcům, co už nás asi desetkrát vytopili?“ bránil se Ladislav.

„Protože dovolená bez člunu by byla poloviční. Jen běž a neodmlouvej. Já vim, že jsou to pitomci, ale ty už si ňák poradíš,“ nehodlal diskutovat Mrázek.

Syn neochotně vystoupal o patro výš a zazvonil. Otevřela mu paní Tupá se salátovými okurkami přilepenými na jogurtovém obličejí.

„Co chceš?“ pozdravila ho způsobem sobě vlastním.

„Dobrý den, táta se ptá, jestli byste nám nepůjčili nafukovací člun.“

„A na co?“ pokračovala v podobném duchu.

„No, až u nás zase uděláte potopu, tak chceme bejt připravený.“

Paní Tupá nejenže sousedovi nic nepůjčila, ale ještě ho vyprovodila s takovou, jako by Mrázkovi neustále vytápěli je. Otcí tedy nezbyvalo nic jiného, než píchlý člun podomácku slepit dostupnými prostředky.

Odpoledne bylo stále ve znamení balení a příprav na ranní odjezd do autocampingu, tak se Mrázek snažil uniknout ze zorného pole manželky, aby ho náhodou do této nezáživné činnosti nezapojila. Pod záminkou venčení psa se vytratil z bytu do betonového lůna sídliště. Pes byl pochopitelně pro a radostně značkoval kola zaparkovaných aut. Byl to takový dlouhosrstý voříšek, pravděpodobně následek nějakého psího mejdanu, prostě pouliční směs. Mrázek s ním neomylně zamířil k první nálevně, která měla venku stolky se slunečníky bohužel tak obsypané, že mu nezbylo, než dát pivo na stojáka. Na horkém slunci byl tak zahleděn do zrzka ve skleněném püllitru, že na chvíli zapomněl hlídat psa.

„Čendo, fuj je to!“ zařval na něj, když mu sklenice s moken přestala bránit ve výhledu. Pes byl ohnutý do nízkého plechového kbelíku a páníčkův křik nebral moc vážně.

„No tak, Čendo, co jsem řek?!“ pokračoval Mrázek, chytil psa za obojek a trhnutím ho od kbelíku se zbytkem nevábne vonící tekutiny odstavil.

„Nevíte někdo, co v tom bylo?“ obrátil se na přítomné štamgasty.

„Vim,“ zachraptěl obtloustlý upocený šedesátník, co vypadal, že je ke své židli přirostlý a tvoří nedílnou součást venkovního vybavení výčepu. „Do toho kýblu Mařenka vylejvá ty nedopitý větráky, co posbírám ze stolů.“

Mrázek protáhl obličej: „A proč, proboha? Proč to nevyleje do odpadu?“

„Vona s tím zalejvá záhonky. Že prej ideální výživa. Ta bude mít radost, že jí to ten tvuj vořech vychlemtal.“

Mrázek vyžilé výčepní Mařence zaplatil pivo, tedy pouze to svoje, a zamířil s Čendou k domovu. Slunce udělalo svojí práci spolehlivě, takže Čenda parádně šněroval cestu k domovu a při očůrávání sloupů pouličních lamp se ani neobtěžoval zvedat nohu.

„Pod stan nejedu bez rádia! Musím se na něj mrknout. Nák blbne. Asi nákej blbej kontakt,“ prohlásil významně Mrázek hned po příchodu domů, vzal tranzistorový přijímač, páječku a zavřel se se psem do ložnice. Mrázková mezitím doprala, prádlo pověsila a dobalovala poslední věci.

„Táto, neviděl jsi někde tea tree oil?! Víím, že jsme ho měli, ale nemůžu ho najít! Chci ho vzít s sebou, je dobrej na všechno možný!“ volala na svého, v den příprav na dovolenou vždy nepoužitelného, muže.

„Jo!“ vytrhnul se Mrázek z pájení a nechápavě zakroutil hlavou. Vitriol mám, ale na co může bejt pod stanem dobrej, to teda nevím. No ale vezmu ho holt s sebou, Božka už zřejmě bude vědět co s ním.

„Tati, slíbil jsi mi, že něco uděláme s tím mým kejvacím zoubkem,“ otevřela dveře ložnice Ivanka.

„To víš, že uděláme, neboj. Jdi si zatím hrát, já přijdu,“ uklidnil jí otec a pokračoval v opravě rádia, aby si ho pak stejně s sebou pod stan zapomněl vzít.

„Táto, máš zkontrolovaný auto!?“ nedala mu pokoj manželka. „Máš natankováno, dofouklý kola, zkontrolovaný světla a tak dále!“

„Nemám, to stačí až ráno, ne!“ volal z ložnice unaveně Mrázek.

„Udělej to hned, prosím tě,“ opáčila neoblomně Mrázková, „ať nemusíme náký zmatky řešit těsně před odjezdem! Na všechno abych myslela já!“

„Já ale nemůžu, já jsem požil!“ vzpomněl si Mrázek.

„Fajn, tak mi sundáš prádlo, co už stačilo uschnout, abych ho mohla začít žehlit!“

„Jedno pivo nenadejchám! Máš pravdu, lepší bude auto připravit už dneska!“ souhlasil a po zprovoznění tranzistoráku se odebral v tílku, teplácích a pantoflích na malé parkoviště před domem ke svému značně ojetému vozu Škoda Octavia.

„Jak mám asi sám zkontrolovat, jestli mi svítí všechny světla?“ ptal se sám sebe. „No ale než bych hodinu přemlouval kluka, to tu radši někoho odchytnu.“

Měl štěstí, neboť po chvíli šel okolo soused, co také venčil, ale na rozdíl od něj pouze sám sebe. Byl už v důchodu a pravidelné vycházky mu doporučil lékař.

„Zdravíčko, pane Kořínek, nemrknul byste se mi na světla, jestli jdou?“ odchytl ho Mrázek. „Já vám budu hlásit, co rozsvěcuju.“

„Jo, jo, kouknu se,“ kývl hlavou soused a postavil se za auto.

„Tak koncový!“ zahlásil Mrázek.

„Jo, dobrý!“ potvrdil soused.

„Blinkry!“

„Co?!“

„Blinkry!!“

„Dobrý!“

„Brzdový!“

„Cože?“

„Brzdový!!! Kurva, hluchoune.“

„Jo!“

„Mlhovka!“

„Špatný, nějak to přestalo svítit!“

„Jak přestalo?!“

„No, nějak to už nesvítí!“

Mrázek vylezl z vozu k sousedovi.

„Vždyť to svítí normálně.“

„Ale tady vpravo to najednou zhaslo.“

„Jak vpravo? Mlhovka je jenom jedna tady vlevo.“

„Jo, to už nejsou brzdovky?“

„A kdo by asi šlapal na brzdu, když oba stojíme za autem?“
podíval se útrpně na souseda Mrázek. „Zvládnete se kouknout ještě
vepředu, nebo si mám zajet někam k zrcadlu?“

Po úspěšné kontrole předních světel se Mrázek vydal
k nejbližšímu čerpadlu pohonných hmot. Při vyjíždění ze sídliště na
hlavní průtah mu uniformovaný policista v reflexní vestě vztyčenou
červenou plácačkou a pohybem levé ruky dal jasně najevo, aby
zastavil u krajnice.

„Kurva, kurva, kurva, to ne... to ne, tohle...“ úpěl v autě Mrázek a
nejistě stáhl okénko.

„Dobrý den, pane řidiči, vypněte motor, předložte řidičský
průkaz, doklady od vozidla a vystupte si z vozu,“ vyzval ho orgán.

Mrázek měl všechny doklady naštěstí ležet vedle na sedadle
spolujezdce, protože v zadní kapse tepláků by si je rozsedl. Posbíral
je a vystoupil ven, připravený zatloukat a svádět případná promile
na ústní vodu a pepermintovou žvýkačku.

„Jestlipak víte, pane řidiči, že vám nesvítí levé přední potkávací
světlo?“ tázal se důležitě policista středního věku.

„Vážně? Naposledy, co jsem se díval, tak obě svítily,“ byl přesvědčený Mrázek.

„Otočte klíčkem a podívejte se,“ vyzval ho znovu dopravák.

Mrázek nechápal, proč měl před chvílí motor vypínat a vylézat z vozu, když se tam musí zase hned vracet. Pootočil tedy klíčkem doprava a po návratu před vůz bohužel zjistil, že je to pravda.

„No, podle vašeho ustrojení a té k řízení naprosto nevhodné obuvi soudím, že bydlíte nedaleko, tak na tu obrysovku jen dojeďte a co nejdřív si to dejte do pořádku. Tohle byste měl kontrolovat před každou jízdou, pane řidiči,“ poučil ho policista, vrátil mu doklady a zasalutoval.

„Spolehněte se, udělám to hned, jak zaparkuju,“ slíbil Mrázek a zapadl rychle do vozu, ochoten slíbit, že si vymění třeba všechny tlumiče a ještě auto kompletně přestříká, jen aby už po něm ten policajt nic nechtěl.

„Fuj, ty vole!“ oddechl si nahlas, když už byl vůz zase v pohybu. „Já toho Kořínka zabiju! Hlučej a ještě slepej!“

Doma se policejní historkou ani nepochlubil a svá případná promile v krvi šel přiživit lahvoým pivem z lednice.

„Hlad!“ pronesl hlasitě směrem ke špajzu a dveře se automaticky otevřely. Chvíli se přehraboval ve zbytcích trvanlivých potravin, načež vytáhl konzervu s lančmítem.

„Tady je to jak u snědenýho krámu,“ postěžoval si a dal si pozor na to, aby to jeho manželka dobře slyšela.

„Odjíždíme na čtrnáct dní pryč, tak už jsem nenakupovala,“ přerušila žehlení Mrázková. „Jestli máš hlad, počkej si, až dožehlím, pak budu dělat večeři. Nebo jestli mi chceš pomoci, tak jí můžeš udělat ty.“

„Nemám tak velkej hlad a na večeři od tebe už se těším. Nikdo nemá doma tak báječnou kuchařku jako já,“ pochválil ji výmluvně choť a v ložnici dychtivě vyprázdnil tu konzervu.

Když se před čtrnácti lety Mrázek se svojí budoucí ženou seznámil, imponoval jí svojí až roztomilou pozorností a neutuchající ochotou pro ni udělat cokoli. Byl to jeden z důvodů, pro který se rozhodla s ním mít dítě a zůstat, dokud je smrt nerozdělí, jak alespoň s těžko zakrývaným těhotenstvím slíbila faráři. Během soužití toho už sice párkrát zalitovala, ale děti jsou koneckonců silné pouto. V tom občasném zalitování ostatně nebyla sama, když je faktem, že Mrázek si jí vyhlédl kvůli docela hezké postavě. Postupem času ale jeho psychická i tělesná vzrušení začaly spouštět převážně jiné podněty, a to především jídlo a pivo. Jelikož tohoto si mohl dopřávat pravidelně a často i nepřerušovaně, žili Mrázkovi v celkem harmonickém manželství.

Večerní slunce svítilo otevřeným oknem na prázdnou konzervu, ve které moucha oháknutá v zelené metalíze dojížděla zbytečky lančmítu. Mrázek měl nohy na stole, oči zavřené a ruce za hlavou. Přípravy na dovolenou prostě každý člen rodiny chápal trochu jinak.

„Tati, ten zoubek,“ připomínala mu opět dcera a s vyceněnými zoubky vysunula spodní čelist.

„Jo, jo, běž do pokojíku, za chvíli přijdu,“ uklidnil ji a šel hledat režnou nit.

„Ivi, ukaž ten zoubek, tohle ti na něj uvážu,“ tvářil se tajemně.

„A proč, tati?“

„Protože druhej konec přivázu na kliku dveří. Ty budeš jen v klidu stát, ostatní nech na osudu.“

Dcera tedy poslušně stála za dveřmi do té doby, než je Mrázek prudce otevřel. Jelikož se však dveře otevíraly směrem k Ivance, dostala klikou takovou ránu do obličeje, že padla na záda.

„Jejda,“ chytil se za hlavu otec, „malá chybička se vloudila. Ty dveře by se správně měly otevřít na druhou stranu. Na to jsem zapomněl.“

Řvoucí dceři hrčela z pusy krev, neboť klika splnila svůj účel a zub jí vyrazila. Bohužel však úplně jiný, než bylo potřeba. Lád'u sestřin křik donutil zvednout hlavu od tabletu.

„To nám ty prázdniny hezky začínají,“ utrousil a pokračoval v surfigu.

II.

Kempování patřilo v rodině Mrázkových k tradičnímu trávení dovolených. Bylo to romantické a hlavně poměrně levné. Mrázkové bylo jedno, že chytá bronz na své bílé faldy v Čechách, a ne v nějakém přímořském letovisku. Mrázek byl zase spokojený, že může o dovolené pít české pivo, místo jižních světlounkých kukuřičných blivajzů. Ivanka byla samozřejmě nadšená, stanování pro ni znamenalo velké dobrodružství. Spaní ve spacáku, táboráky, koupání, sběr borůvek a podobné atrakce považovala za něco zvláštního, co se během zbytku roku stěží zažije. Jen Lád'a bral kempování jako hodně slabou náhradu za pobyt v hotelovém komplexu u moře, čímž se většinou po návratu z prázdnin chlubili jeho spolužáci. Hlídal si tedy alespoň, jestli „je to pokrytý frí wifinou“, tedy zda má inkriminovaný kemp k dispozici volné bezdrátové připojení k internetu. Psovi to bylo jedno.

Plně naložený vůz s plně naloženou zahrádkou a bez jediné volné skulinky vyplněným prostorem mezi předními a zadními sedadly, takže obě děti měly nohy v úrovni očí, vyrazil z uniformity sídliště, kterou se marně snažila rozbít pestrobarevná mozaika omítek zateplených panelových domů.

„Kam jedeš, táto?“ tázala se muže nechápavě Mrázková při pohledu z okna. „Neměli bysme jet náhodou opačným směrem?“

„K pumpě pro benzín a dofouknout kola,“ zamumlal pod vousy Mrázek.

„Cože? Vždyť jsi byl včera snad, ne?“

„Jo, jel jsem, ale zastavil mě policajt. Naštěstí jenom kvůli světlu. No co koukáš? Jsem byl rád, že jsem nedejchal, no, tak jsem to vzal radši nejkratší cestou zpátky, no...“

„To snad není možný,“ kroutila hlavou s rukou na čele Mrázková. „On by si nechal vzít papíry těsně před odjezdem na dovolenou.“

„Jsem měl jenom jedno. To bych asi ani nenadejchal,“ dělal pozdního hrdinu Mrázek.

„Já nevím, že ty taky musíš furt lemtat to pivo. Pak to takhle dopadá.“

„Já ti říkal, že to udělám až ráno. Ty jsi mě furt nutila, abych to udělal hned,“ smyl ze sebe definitivně vinu Mrázek a u čerpací stanice zastavil vedle kompresoru.

„Jé, káecfé, zastavíme tady?“ žádala rodiče nadšeně Ivanka, když auto míjelo padesátý pátý kilometr dálnice a blížilo se k odpočívadlu s obří reklamou.

„Taky bych tu zakotvil,“ přitakal její bratr.

„Já mám pro vás ty řízky, co jsem se s nima ještě včera večer dělala,“ zklamala je máma.

„Já chci hranolky s kečupem,“ trvala na svém Ivanka.

„Já twistera,“ přidal se Lád'a.

„Já pivo,“ odlepil demonstrativně jazyk od patra Mrázek a odbočil k odpočívadlu.

„Jak pivo? Nezapomeň, že tě čeká ještě půlka cesty, táto,“ kazila mu náladu Mrázková.

„Tu bys mohla odřít ty, ne? Přece nebudu pít birella nebo náskou žbrd'olu,“ zkoušel to na ni dál.

„Kdepak, já řídit nebudu. Jen si to hezky odřid' celý ty. Já jsem toho měla včera dost a teď už chci čtrnáct dní jenom relaxovat,“ rozhodla se rázně. „A co vy dva? Co já budu dělat s těma řízkama? Budete je mít k večeři. Buřty u táboráku teda odložíme.“

Dávat dnešním dětem na výběr mezi špekáčkem na ohni a globálními produkty z prefabrikovaných kuřat byl od Mrázkové pokus předem odsouzený k neúspěchu. Odebrali se tedy svorně do rychloobčerstvení a u pultu byl kupodivu Mrázek dříve než jeho hladové děti. Snad proto, že obslužný personál tvořily dvě hezké mladé slečny ve firemních stejnokrojích. Mrázková zatím vybírala místo k sezení.

„Slečno, já bych si dal pivo, ale protože řídím a za volantem já zásadně alkohol odmítám, dal bych si nealkoholický, ale náký takový, který chutná k nerozeznání od pravýho. Vy jste určitě šikovná, vy mně náký vyberete,“ stoupal si nenápadně na špičky Mrázek.

„Jéžíšmarjá, ten je trapnej,“ otočil se k sestře Lád'a, odstoupil si a dělал, že toho pána nezná.

„Mohu vám nabídnout Birell nebo Clausthaler, pane,“ pravila automaticky prodavačka.

„Ty právě nechci, ty nechutnaj jako pivo. Můžete mi nabídnout něco lepšího?“ naléhal s úlisným úsměvem.

„Jiná nealko piva nemáme, pane. Ale mohu vám nabídnout naše zcela nové menu s kuřecími křidélky, nugetkami, dvojitou porcí hranolků a půllitrovým vybraným nápojem zdarma. A k tomu výhodně zeleninový salátek, pokud byste měl zájem.“

„Copak o to, to já bych zájem měl, ale ještě jsme nedořešili to moje pivo,“ stál stále na svém a na špičkách Mrázek.

„Prosím vás, pane, nezdržujte, jsou tu i další, co mají hlad!“ vložil se do toho Lád'a.

„Tak vezmete si to menu?“ pobídla ho strojeným úsměvem obsluha.

„No já...“

„Jistěže vezme, spočítejte mu to,“ přerušil otce Lád'a. „A k tomu mu za zdržování ještě připočítejte jednoho obyč twistera a velký hranolky s kečupem.“

„Kde jste tak dlouho, vždyť jste byli první na řadě?“ tázala se máma. „A co jste vzali mně?“

„Ty máš přece v autě řízky. Včera večer jsi se s nima ještě dělala,“ opáčil suše Mrázek a pustil se do křidélek.

„Nechal jste mu někdo pootevřený okýnko?“ ptala se Mrázková při pohledu na růžový jazyk psa, vyplazený až pod obojek ve sluncem vyhřátém uzavřeném autě.

„Já ne.“

„Já taky ne.“

„Ani já ne, ty snad jo?“ dostalo se jí odpovědí od zbytku rodiny.

„Chudinka malej. Otevři to auto, táto, rychle,“ hnala se k vozidlu.

Kuřecí pochutiny Mrázkově rodině našťestí chutnaly tak moc, že její pobyt v občerstvovacím řetězci netrval moc dlouho a pejsek to příšerné horko udýchal při vědomí.

Auto sjelo z dálnice a nejistě míjelo ukazatele směru před první obcí.

„Sakra, tady už by měla bejt někde náká směrovka,“ otáčel hlavou téměř o tři sta šedesát stupňů Mrázek.

„Ty jsi to lovil na mapě, tak bys měl vědět, kde to je, ne?“ usnadňovala mu orientaci žena.

„Na tý mapě to bylo jasné, ale tady to vypadá nák jinak, kurva.“

„Táto, jsou tu děti, krot' se prosím tě s těma výrazama.“

„Já si měl stáhnout do mobilu navigaci. Tohle se dalo tušit,“ opovrhoval otcovým blouděním synátor. „Snad tam dojedeme dneska.“

„To víš, že jo. Vypnout mozek a zapnout navigaci,“ zareagoval hned Mrázek. „Takový lidi pak jedou z Brna do Prahy a skončí někde v chatovej osadě u plotu, kde už prašná cesta nevede dál.“

„Tati, půjdeme se hned koupat?“ kopala nohou do otcova sedadla Ivanka.

„Nejdřív musí tatínek najít kemp, holčičko,“ řekla jízlivě Mrázková.

Na konci obce Mrázek auto na vhodném místě otočil a vracel se pomalu opačným směrem.

„Díváte se taky?“ žádal o pomoc rodinu.

„Co?“ zvedl oči od tabletu syn.

„Já se dívám, tati. Viděla jsem tam něco jako R,“ pomáhala mu Ivanka.

„To byla restaurace, Ivi, tam bych zajel nejradši,“ řekl Mrázek, otíraje si pot z čela.

„To věřím,“ neodhlédla od okna choť. „Já se dívám, tak ti kdyžtak řeknu.“

„Nebylo to ono?“ začal brzdit Mrázek.

„Ta malá modrá cedulka? Taky jsem jí viděla. Vrat' se.“

Mrázek zařadil zpátečku a za vydatného troubení dvou aut, která jela za nimi, docouval až před zmíněnou oprýskanou cedulku s nápisem „Autocamp Remízek“ a šipkou doprava.

„Z druhý strany ta cedule určitě nebyla, to vim nabeton,“ hájil se Mrázek a odbočil na úzkou polní cestu. „Doufám, že nepojede nic proti, tady se nedá vyhnout.“

Řidičovo zbožné přání zůstalo nevyslyšeno, a tak na čtvrtý pokus projelo auto polní cestou až k recepci autokempu.

„Jé, to je velikej rybník, půjdeme se koupat?“ vyskočila radostně z auta Ivanka.

„Nejdřív se musíme přihlásit, ale to by musel na tý recepci někdo bejt,“ rozhlížel se Mrázek.

„Táto, máš při ruce náký triko na převlečení? Máš na zádech úplně mokré kolo po tý cestě,“ ptala se ho žena ovívající se časopisem. S mírným znechucením nad tím ohrnula nos, ale sama si hlídala, aby jí nebyly vidět tmavé koláče v podpaží.

„Nemám, bude někde v tašce. Řekni dětem, ať jdou zatím najít nějaké dobřej flek na stan.“

Děti nelenily a šly procházet kemp. Oproti malé směrové tabulce u silnice byl kemp Remízek docela rozlehlý, takže kromě chatek v něm bylo i dost prostoru pro obytné přívěsy a stany. Převážná část stanové plochy byla travnatá, zbytek zasahoval do lesa pod vzrostlé borovice. S kempem přímo sousedil stejnojmenný rybník, na jehož písčité pláži byla přestěhována většina rekreantů. Na levém okraji pláže bylo větší molo s půjčovnou šlapadel. Mrázek byl spokojen, že hned za recepcí je celodenně otevřená hospoda s pivem z místního pivovaru, mající jak vnitřní, tak i venkovní sezení kryté pergolou. Mrázková ocenila malý obchůdek, kde bude šance si koupit čerstvé rohlíky k snídaním, pokud si ovšem jejich omezenou zásobu za ranního rozbřesku vybojuje. Lád'a už měl tablet k internetu připojen a Ivance stačil ten rybník a lehce orezlé houpačky vedle hospody.

„Mamí, našli jsme s Lád'ou hezký místo, pojd'te se tam podívat!“ volala už z dálky Ivanka.

Mrázek po zaplacení vyfasoval plastovou cedulku s číslem, opatřenou provázkem k uchycení na stan a nezbytné rady, kdy je nejlépe chodit do sprch, aby člověk ještě stihl teplou vodu a kdy do obchůdku, aby ještě stihl teplé pečivo. S autem zaparkoval na místě, jež děti vybraly, a hned si skočil do restaurace pro jedno rychlé pivo na spláchnutí prachu cest, pro který se mu už špatně polykalo.

„Vy jste nepostavili stan?“ tázal se s úsměvem napojeného beduína po návratu k vozu.